



Fiecare om care s-a născut în lumea noastră, plină de frumusețe, traversează o mare parte din viață bucurându-se de satisfacții, împliniri, binecuvântări, dar având parte și de necazuri, eșecuri sau falimentări, la unii această perioadă fiind destul de lungă încât să nu le mai lase timp să se întrebe: „ce mai urmează?”. Fiecare își încheie, de regulă, călătoria pe pământ cu capitolul „bătrânețe”. Nu este dorită de nimeni, dar este parte integrantă a vieții fiecărei făpturi umane.

Dimpotrivă, urmând imediat după vara vieții, perioada cea mai frumoasă și plină de împliniri, când ai trecut puntea îți trebuie o perioadă de adaptare. Pentru mulți, e cea mai frumoasă parte a vieții, e ca toamna plină de roade; te bucuri de toate ostelile primăverii, verii – treci la capitolul uitare: arșițele prin care ai trecut, secetele care-ți secătuiesc mădulele și, recunoscător lui Dumnezeu, te bucuri și „te odihnești”.

Dar bătrânețea, în cele mai multe cazuri, e însoțită de neputințe fizice, e neprietenoasă, respingătoare.

Un autor anonim a așternut pe hârtie versuri de o frumusețe rară, reușind să prezinte realități care dor, dar în același timp te înflăcărează pentru escaladarea pe țărnișele veșniciei.

**Ce școală înaltă-i bătrânețea!
E cea din urmă facultate ...
În ea înveți nu cum se-adună,
Ci cum se lasă-n urmă toate.**



**Talent, putere, frumusețe,
Tot ce te-mpodobea odată
Se scutură ca trandafirii
Mușcați de brumă și de zloată.**

**Zărești adesea în oglindă
Un chip străin, și ți se pare
Că totul e un joc de umbre
Și de oglinzi deformatoare.**



**Să vezi cum ți-au crescut copiii
Și-acum ... lăsat tot mai de-o parte,
Să strângă lumea pentru-aicea
Tu pentru dincolo de moarte!**

**Să poți păstra în suflet pace
Când ești ca marmora, sub daltă...
Să pierzi orice, dar nu nădejdea.
Ce har măreț ...ce școală-naltă!**



La o seară de rugăciune (text: Eclesiastul 12) în biserică, la apelurile făcute pentru cauze, un frate în vârstă a solicitat stăruitor rugăciune pentru bătrâni, spunând: „e suficient să fii bătrân”, dar de regulă ea vine cu toată gama de note.

O altă soră mărturisea: „când eram tânără, aș fi dormit la fel de confortabil și pe podea, dar n-aveam timp; acum am timp suficient, condiții moderne, dar ...somnul fugă de mine”.

Dacă urmărim cu atenție ultimul capitol din viața marilor oameni ai Bibliei, constatăm că majoritatea au avut parte de toamna vieții, împlinind planul lui Dumnezeu întocmit pentru creația mâinii Sale.

Dar cel mai glorios episod al vieții – după o toamnă cu cer înnorat, ploii ce-ți pătrund prin oase, furtuni urmate de ierni timpurii –, este transbordarea în țara mult dorită, Ierusalimul cel ceresc, unde locuiește neprihănirea și sfințenia lui Dumnezeu.

MARGUERITE, Portland, USA

Tânăr - bătrân

Un tânăr de șaptesprezece ani veni într-o zi la Mark Twain și i se plânse: „Nu mă mai înțeleg cu tatăl meu. În fiecare zi ne certăm. El este atât de demodat și nu are idee cum stau lucrurile astăzi. Ce să fac? Aș vrea să plec de acasă.”

Mark Twain i-a răspuns: „Prieten drag, te înțeleg bine! Când aveam eu șaptesprezece ani, tatăl meu era la fel de dificil. Era greu de rezistat cu el. Dar cu astfel de oameni mai în vârstă trebuie să ai răbdare. Ei se dezvoltă de obicei mai încet. Zece ani mai târziu, când aveam 27 de ani, învățase atât de mult, încât puteam vorbi foarte bine cu el. Ce să-ți spun? Acum, când am 37 de ani, îl întreb pe tatăl meu în vârstă când am nevoie de un sfat. Așa se pot ei schimba!”

Sper că băiatul acela a pus aceste cuvinte la inimă. Nu au ele să ne spună și nouă ceva? Problema aceasta apare în fiecare generație. Noi, cei tineri, ar trebui să recunoaștem că ne lipsește mult experiența de viață. Deci să nu gândim și, mai ales, să nu vorbim arogant!

Cei mai în vârstă și care au copii mari, să nu uite cum au reacționat și cum au judecat ei înșiși când au fost tineri.

Atunci, conviețuirea dintre tânăr și bătrân nu va mai fi o problemă de nere-zolvat.

